

ikke erkjende, at den paaberaabte Analogi kan tale for den Forstaaelse af det foreliggende Lovforslag, som den ærede Ordfører har gjort gjældende paa Udvalgets Vegne; men jeg ønsker ikke nu at udtale mig nærmere om Realiteten af Spørgsmaalet, som er reist. Jeg tror, det vil være rigtigere, at det forbeholdes Konference med det ærede Udvalg mellem 2den og 3die Behandling. Jeg haaber, at den ærede Ordfører vil være enig med mig heri.

Ordføreren (Wintjer): Efter denne Erklæring af den høitærede Minister kan jeg paa Udvalgets Vegne erklære, at vi altsaa afvente en Forhandling mellem 2den og 3die Behandling med den høitærede Minister, og jeg haaber, at man vil komme overens om en Bestemmelse, enten en Forstaaelse af Loven, saaledes som vi have opfattet den, eller en udtryffeligt Bestemmelse, som affskærer al Lovid. Jeg har saameget mere Grund til at tro det, som det er mig bekjendt, at den vedkommende Person, Hans kongelige Høihed Prinds Waldemar, allerede for Dieblisset, altsaa før han faar Apanage, ikke oppebærer nogen Løn for den Statstjeneste, han yder.

Bajer: Jeg maa begynde med at udtale min Forundring over den Betænkning, som den meget ærede Ordfører har frevet, efter at dette Lovforslag har hvilet i Udvalget i 3^{1/2} Maaned. Jeg tror, at man var berettiget til at vente noget Mere, især efter at dette Spørgsmaal ved forskjellige Leiligheder særlig har været fremdraget. Endnu mere forundrede det, eftersom det, som den ærede Ordfører havde at tilføie, netop berørte et af de Spørgsmaal, der tidligere have været fremme, mig, at Betænkningen ikke indeholder et eneste Ord derom. Der er jo ikke engang Tale om at kunne læse Noget mellem Linjerne i Betænkningen; thi der er kun een Linie. Imidlertid fik vi af den ærede Ordfører Svar paa et Spørgsmaal, nemlig, at Udvalget synes at være af den Mening, at den kangelige Person, hvorom her er Tale, ikke skal nyde særlig Embedslønning for Statstjeneste. Det forekommer mig, at det burde i saa Fald have staaet udtryffeligt i Loven, ligesom det staaer i tidligere Love. Naar der ikke staaer Noget, forekommer det mig, at Forudsætningen maa være, at han nyder Lønning for sit Embede, men det kan jo i alt Fald blive sat ind ved 3die Behandling. Jeg skal nu ikke gjentage, hvad jeg har sagt tidligere, men jeg er af den bestemte Mening, at det er urigtigt ikke at give Embedslønning, naar Statstjeneste modtages, af den Mening har Rigsdagen ogsaa været tidligere, og maa ogsaa være, saafremt den ikke i saa Henseende vil komme i Modsigelse med sig selv — men det er jo Noget, man har set før. — Jeg benytter imidlertid denne Leilighed til at værgе mig mod en Misforstaaelse, som jeg var udsat for, da dette Spørgsmaal kom frem ved Finantslovens 2den Behandling den

23de Januar. At jeg muligvis har udtalt mig saaledes, at jeg kunde misforstaaes, blev jeg først opmærksom paa, da det ærede Medlem for Beile Amts 2den Valgkreds (Berg) yttrede, at jeg vilde stille Finantsudvalget en umulig Opgave. Noget Saadant har ligget fjærrt fra min Tanke. Jeg kan jo godt forstaa, hvad det ærede Medlem sigtede til, og ved at læse Bladene i disse Dage kan man jo endnu bedre forstaa det. Jeg skal derfor noget nærmere udtrykke, hvad der var min Mening med de Henstillinger, som jeg fremsatte til det meget ærede Finantsudvalg med Hensyn til enkelte Punkter, som jeg ønskede, at Finantsudvalget vilde have taget under Overveielse og fremsat i sin Betænkning. Om det har taget dem, under Overveielse, kan jeg ikke vide, men i alt Fald indeholder Betænkningen ikke Noget derom. Der er da først det ganske almindelige Spørgsmaal, som jeg for-gjæves søgte Svar paa, nemlig hvorfor der i dette Tilfælde skal gøres en Undtagelse fra den almindelige Grundsatning, som Føllethinget pleier at opstille, at, hvad der kan staa paa Finantsloven alene, ikke tillige skal gives ved særlig Lov. Der er ogsaa nogle andre Spørgsmaal, som særlig vedrøre et Lovforslag af denne Natur, som jeg synes, der er Grund til at underkaste en almindeligere Drøftelse ved en Leilighed som denne. Hvorvidt det er stet i Udvalget, kan jeg ikke vide; men Betænkningen indeholder jo Intet derom, og jeg anser mig derfor berettiget til derom til den ærede Ordfører at stille Spørgsmaal, som netop have Hensyn til Fremtiden, og hvorved jeg dog ingenlunde tror, at det er umulige Opgaver, der stilles. Jeg vil gjerne spørge, om der er Grund til at overveie, hvorvidt man skal gaa i at bevilge Apanager. Her foreligger et nyt Tilfælde, for saa vidt, det er første Gang, siden Grundlovens Givelse, at der bevilges Apanage til en yngre Søn af den regjerende Konge. Jeg vil altsaa formulere Spørgsmaalet saaledes: Hvor nært Slægtskab til Kongehusets Chef, anses i Almindelighed for nødvendigt, før at Apanage overhovedet kan bevilges? Dernæst kan man spørge, om Kjønnen skal have nogen Indflydelse, altsaa om det skal have nogen Indflydelse, om det er en Prinds eller en Prindsesse. Men ogsaa med Hensyn til Summens Størrelse kunde man ønske Oplysning, saaledes paa hvilken Maade, det meget ærede Udvalg har fundet den Sum passende, som er foreslaaet fra Regjeringens Side, og om man har stillet Apanagens Størrelse i et vist Forhold til det, som jeg synes maa være Norm i saa Henseende, nemlig Civilisten. Jeg spørger altsaa: I hvilket Forhold til Civilisten bør de almindelige Apanager staa? Jeg tror, at det er godt, at visse Spørgsmaal itide kunne bringes frem aldeles uden Hensyn til Personerne. Nu kan man vel sige, at Civilisten er ikke nogen bestemt Størrelse, da den bestemmes ved Lov for Kongens Regjeringsstid; men jeg antager, at den nuværende